

Γίργκεν Μπανσέρους

Μια υπόθεση για τον
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΛΟΥΖ

Η θάλασσα
των χαμένων ψαριών

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Με υπογραφή και αφιέρωση
του συγγραφέα

Η βροχή είναι ο χειρότερος εχθρός για έναν ντετέκτιβ. Βρεγμένα πόδια, βρεγμένα μαλλιά, βρεγμένα ρούχα, κι ούτε ένας πορτοφολάς δεν κυκλοφορεί στους δρόμους – κάτι τέτοιες μέρες αρχίζεις να μισείς τη δουλειά σου.

Το τελευταίο καλοκαίρι ήταν πολύ στεγνό και πολύ ζεστό. Φέτος, όμως, φαίνεται πως κάποιος πάτησε το λάθος κουμπί.

Γιατί μόλις κλείσανε τα σχολεία κι άρχισαν οι καλοκαιρινές διακοπές, άρχισε κι η βροχή. Και δεν εννοούσε να σταματήσει. Αντί να πηγαίνω για μπάνιο, καθόμουν κλεισμένος στο σπίτι. Αντί να κάνω σκέιτμπορντ και να μαθαίνω καινούρια κόλπα, βοηθούσα τη μαμά μου στην κουζίνα. Αντί να λύνω πραγματικές υποθέσεις, έμενα ξαπλωμένος στο κρεβάτι και διάβαζα (από την απελπισία μου) το ένα αστυνομικό μετά το άλλο. Με δυο λόγια: η ζωή μου βούλιαζε στη βαρεμάρα – ως τη στιγμή που χτύπησε το κουδούνι μας.

Εκείνο το πρωί η μαμά μου είχε πρωινή βάρδια στην κλινική. Είχα σηκωθεί κατά τις δέκα, είχα μόλις πει την πρώτη μου γουλιά γάλα, και τότε χτύπησε. Άνοιξα. Στο κατώφλι μου αντίκρισα την πιο παλιά και πιο καλή μου φίλη, την Όλγα, και την ανιψιά

της, τη Μαρί. Η Μαρί είναι ιδιοφυΐα στη χημεία και μ' έχει ήδη βοηθήσει να διαλευκάνω δύο υποθέσεις. Αλλά επίσκεψη στο σπίτι μου δεν είχε ξανάρθει ποτέ.

– Μπορούμε να περάσουμε; ρώτησε η Όλγα.

– Φυσικά, απάντησα.

Με ακολούθησαν και οι δυο στην κουζίνα. Οι βρεγμένες σόλες τους άφησαν σημάδια στη μοκέτα του διαδρόμου.

– Είναι εδώ η μαμά σου; ρώτησε η Όλγα, αφού βολεύτηκε σε μια από τις καρέκλες της κουζίνας.

Η Μαρί δεν κάθισε. Φορούσε ένα μπλουζάκι με το πορτρέτο της Μαρί Κιουρί σε στάμπα. Ε, βέβαια. Κέρδισε ένα χρυσό μετάλλιο στην Ολυμπιάδα της Χη-

μείας, επειδή ήταν η πιο μικρή στην ηλικία απ' όσους συμμετείχαν. Κι αυτό ήταν: τώρα πιστεύει πως είναι η διάδοχος της διάσημης χημικού.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι.

– Η μαμά μου έχει πρωινή βάρδια. Θα πείτε κάτι;

– Ευχαρίστως, γλυκέ μου, απάντησε η Όλγα.

– Για τελευταία φορά, Όλγα. Δεν είμαι ο γλυκός σου! γρύλισα. Συνεννοηθήκαμε;

– Συνεννοηθήκαμε, Κλουζ.

– Λοιπόν, τι έγινε; ρώτησα, καθώς γέμιζα ένα ποτήρι με χυμό μήλο για την Όλγα.

– 35 βαθμούς, απάντησε η Μαρί, πριν προλάβει η θεία της ν' ανοίξει το στόμα της.

– Ορίστε;

– Στην Κρήτη έχει σήμερα 35 βαθμούς.

Στη σκιά! Το κοίταξα στο Ίντερνετ. Και τις επόμενες βδομάδες θα ανέβει ακόμα πιο ψηλά το θερμόμετρο, εξήγησε.

Κοίταξα έξω απ' το παράθυρο. Πυκνά μαύρα σύννεφα κρέμονταν πάνω από την πόλη, ασάλευτα, σαν κολλημένα. Έβρεχε – όπως και χτες, προχτές και τις προηγούμενες μέρες. Όσο για τις θερμοκρασίες, ήταν πολύ πεσμένες κι αυτές, ακριβώς σαν τη διάθεσή μου.

– Τι σχέση έχουμε εμείς με την Κρήτη; ρώτησα.

– Δεν πήρες κανένα μείλ; ρώτησε η Μαρί.

– Μείλ; Τι μείλ;

Δεν καταλάβαινα τίποτα.

– Δείξ' του το, είπε η Όλγα στη Μαρί.

Η ανιψιά της έβγαλε το κινητό απ' την τσέπη του παντελονιού της και μου το 'δωσε.

«Αγαπητή Μαρί» διάβασα στην οθόνη.
«Είμαι στον θείο μου, στην Κρήτη, και
βαριέμαι του θανατά. Θέλεις να έρθεις;
Έχω καλέσει και τον Κλουζ και την Όλ-
γα. Στο σπίτι μας έχουμε πολύ χώρο. Ο
φίλος σου, Ηρακλής».

Ηρακλής; Ποιος Ηρακλής; Ο ντετέκτιβ που είχα βοηθήσει στην Αθήνα να σταματήσει δυο απατεώνες;

– Επιστρέφω αμέσως! φώναξα κι ανέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιό μου, να δω τα μείλ μου.

Πράγματι, είχα πάρει κι εγώ ένα. Που έγραφε σχεδόν τα ίδια με της Μαρί. Μόνο στην αρχή είχε «Αγαπητέ Κλουζ» αντί για «Αγαπητή Μαρί». Και στο τέλος υπέγραφε σκέτο Ηρακλής.

– Λοιπόν; Τι; Σκέφτεστε να πάτε; ρώτησα κατεβαίνοντας ξανά στην κουζίνα.

– Και βέβαια, απάντησε η Μαρί.

Στην Αθήνα ο Ηρακλής τη φλέρταρε σαν τρελός. Εννοείται λοιπόν ότι θα ήθελε να τον ξαναδει.

– Κι εσύ, Όλγα; Όταν γυρίζαμε απ' την Αθήνα, είπες ότι δε θα ξαναπήγαινες ποτέ σου ταξίδι μ' εμάς μαζί!

– Η Μαρί με έπεισε, απάντησε η παλιά μου φίλη. Αυτή τη φορά δε θα 'μαστε στη μεγάλη πόλη. Θα είμαστε στη θάλασσα. Θα ξεκουραστώ. Έτσι ελπίζω, τουλάχιστον, πρόσθεσε.

Το βλέμμα μου πήγε ξανά στο παράθυρο. Η βροχή είχε δυναμώσει. Στην Κρήτη είχε 35 βαθμούς. Στην Κρήτη έλαμπε ο ήλιος. Δε γινόταν: έπρεπε να πάω. Πάση θυσία! Αλλά θα μ' άφηνε η μαμά; Είχαμε τα λεφτά για ένα τέτοιο ταξίδι;

– Θα 'ρθεις; μ' έβγαλε η Όλγα από τις σκέψεις μου.

– Θα ήθελα, θα το ήθελα πολύ. Αλλά...

– Πότε θα γυρίσει η μαμά σου; μ' έκοψε η Όλγα.

– Νωρίς το απόγευμα. Κατά τις τρεις.

– Θα της τηλεφωνήσω, είπε η Όλγα.

Έλα, Μαρί.

– Γεια σου, γλυκέ μου, με αποχαιρέτησε η Μαρί βγαίνοντας, πριν προλάβω να της φέρω καμιά κατσαρόλα στο κεφάλι.

Με λυπήθηκε η μαμά; Ή μήπως είχε κερδίσει το Λότο; Δεν ξέρω. Πάντως βρέθηκα

στο αεροπλάνο με την Όλγα

και τη Μαρί. Στο αερο-

πλάνο για την Κρήτη. Για

να πω την αλήθεια, υπο-

ψιάστηκα ότι η μαμά μου

χάρηκε που θα με ξεφορ-

τωνόταν για λίγο. Δεν ξέ-

ρω. Δεν έχω ιδέα πώς και

μ' άφησε. Μ' άφη-

σε, όμως. Και

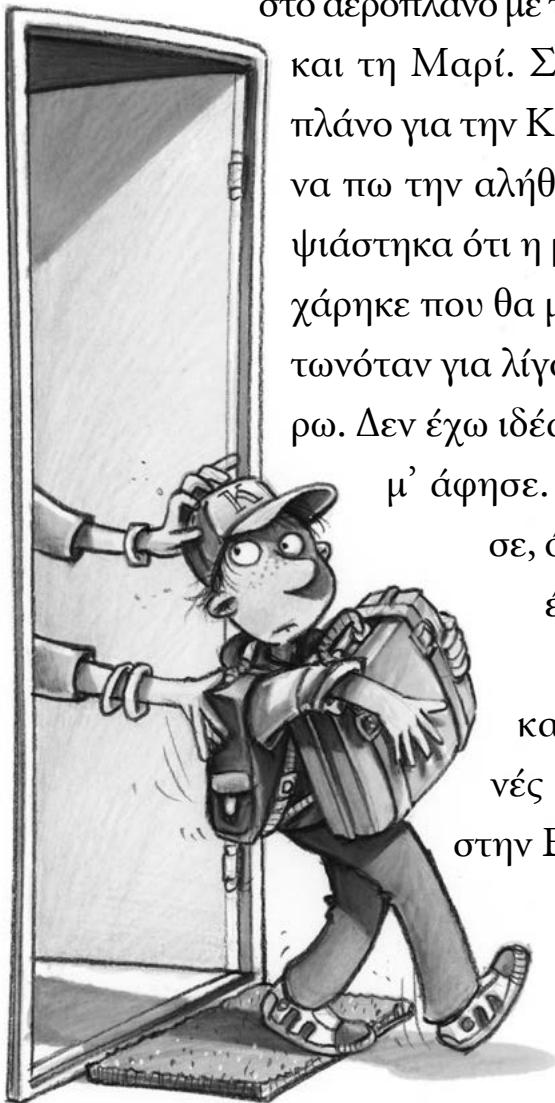
έτσι ξεκί-

νησαν οι

καλοκαιρι-

νές διακοπές

στην Ελλάδα.

Μόλις βγήκαμε από το αεροπλάνο, αμέσως έγινα μούσκεμα στον ιδρώτα. Σιγά μην ήταν 35 οι βαθμοί... Σίγουρα 40 ήταν, τουλάχιστον 40! Είχαμε προσγειωθεί σε μια γιγάντια σάουνα και προς το παρόν δεν είχαμε καμιά ελπίδα να βγούμε.

Μέχρι και η άσφαλτος κολλούσε στις σόλες μου. Για καλό και για κακό έβαλα μια Κάρπεντερ στο στόμα μου. Αμέσως η ζέστη μού φάνηκε πιο υποφερτή. Οι ασύγκριτες κι ασυναγώνιστες τσίχλες μου δε βοηθάνε μόνο στη σκέψη. Όχι. Κάποιες φορές κάνουν και τη δουλειά του κλιματιστικού.

Στην έξοδο μας περίμεναν ένας άντρας με μαύρο μουστάκι κι ένα αγόρι, που πήδησε απ' τη χαρά του μόλις μας είδε: ήταν ο Ηρακλής κι ο θεός του. Τους ακολουθήσαμε έξω από το αεροδρόμιο, σ' ένα παλιό Range Rover, που η Όλγα το ερωτεύτηκε επιτόπου. Της αρέσουν πολύ τα παλιά αυτοκίνητα, κι αυτό εδώ ήταν πραγματική αντίκα.

– Πού θα πάμε; ρώτησε.

– Το σπίτι μας είναι έξω από την πόλη,

απάντησε ο θεός του Ηρακλή, που μιλούσε γερμανικά, όπως όλοι σχεδόν σ' αυτή την οικογένεια. Θα σας αρέσει. Αλλά θα σας πάω να δείτε και το Ηράκλειο. Σας δίνω τον λόγο μου!

Εγώ περίμενα ότι ο Ηρακλής θα με ρωτούσε αμέσως για τις τελευταίες μου υποθέσεις. Συνάδελφοι είμαστε. Αλλά το παιδί είχε μάτια μόνο για τη Μαρί. Γι' αυτό το θέμα δε λέει τίποτα το *Εγχειρίδιο του επιτυχημένου ντετέκτιβ*. Κατά τη γνώμη μου, όμως, οι ντετέκτιβ πρέπει να προσέχουν με τα κορίτσια. Και να φυλάγονται.

– Ηρακλή; είπα.

Ούτε που μ' άκουσε.

– Ηρακλή;

Κατάφερε να ξεκολλήσει τα μάτια του από τη Μαρί.

– Ναι;

– Έχεις καμιά καινούρια υπόθεση;

– Όχι.

– Κρίμα.

– Γιατί κρίμα; Διακοπές έχουμε, Κλουζ!
Κι επιτέλους ήρθατε! Εδώ δε γίνεται τί-
ποτα! Μη σε νοιάζει, όμως. Μια χαρά θα
περάσουμε και χωρίς έρευνες, θα δεις,
μου απάντησε και γύρισε ξανά στη Μαρί.

Εσείς οι δυο σίγουρα, είπα από μέσα μου. Εγώ, όμως; Οι ντετέκτιβ που αγαπούν τη δουλειά τους αρρωσταίνουν όταν δεν έχουν τίποτα να κάνουν. Αλλά μπορεί να στεκόμουν τυχερός και κάποια καινούρια υπόθεση να βρισκόταν στον δρόμο μου.

Το πρώτο βράδυ στην Κρήτη ήταν –πώς να το πω;– βαρύ. Ναι, ακριβώς, ήταν πολύ βαρύ. Όταν φτάσαμε στο σπίτι στην εξοχή, που ήταν περιτριγυρισμένο από κάποιες πολύ γέρικες ελιές, μας περίμεναν τουλάχιστον είκοσι συγγενείς της οικογένειας. Στην μεγάλη αυλή ήταν στημένο ένα μακρύ τραπέζι, που κόντευε να βουλιάξει από τα πολλά πιάτα και μπουκάλια και μπολ διαφόρων μεγεθών.

Οι ώρες περνούσαν και οι πιατέλες συ-

νέχιζαν να έρχονται ξέχειλες η μία μετά την άλλη, ασταμάτητα. Δεν προλάβαινε ν' αδειάσει ένα πιάτο, και δυο γεμάτα έπαιρναν αμέσως τη θέση του. Όλα ήταν πεντανόστιμα, δεν είχα ξαναφάει ποτέ μου καλύτερα φαγητά. Αλλά ήταν πολλά.

A black and white illustration of a boy sitting on the ground under a large, gnarled tree at night. The boy is wearing a cap with a 'K' on it, a backpack, and is eating from a bowl with a spoon. He has a thoughtful expression. The tree's trunk is thick and textured, and its branches are filled with leaves. In the background, a crescent moon and stars are visible in the dark sky. The ground is littered with some food containers and a spoon.

Περασμένα μεσάνυχτα σεβριρίστηκαν τελικά πέντε διαφορετικά επιδόρπια. Αλλά είχα ήδη φάει τόσο πολύ, που στάθηκε αδύ-

νατον να βάλω έστω και μια μπουκιά στο στόμα μου. Η Μαρί και ο Ηρακλής συνέχιζαν να τρώνε με κέφι. Πώς μπορούσαν; Δεν έχω ιδέα. Ίσως ο έρωτας ν' ανοίγει την όρεξη.

Παντοδύναμε Θεέ, σκέφτηκα, όταν βρέθηκα επιτέλους στο κρεβάτι μου. Αν συνεχίσει έτσι το πράγμα, η μαμά μου η ίδια δε θα μ' αναγνωρίζει. Τσουλώντας θα πρέπει να με γυρίσει από το αεροδρόμιο στο σπίτι. Στο άλλο κρεβάτι, στην άλλη πλευρά του δωματίου, ροχάλιζε ο Ηρακλής. Η Μαρί κοιμόταν με την Όλγα σ' ένα δωμάτιο στο τέρμα του διαδρόμου.

Λοιπόν, για να δούμε, σκέφτηκα. Για να δούμε τι θα φέρουν οι επόμενες μέρες.

Και την επόμενη στιγμή με είχε κιά-
λας πάρει ο ύπνος.

ΑΚΟΥ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΛΟΥΖ
Σκάνανε τον κωδικό με το smartphone ή το tablet σου.

Μια υπόθεση για τον ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΛΟΥΖ

Όνομα: Κλουζ

Επάγγελμα: Μαθητής

Χόμπι: Ιδιωτικός ντετέκτιβ

Πάθη: Γάλα και τσίχλες

Να κοιμάται κανείς όσο θέλει, να τερπελιάζει στον ήλιο και να τρώει μέχρι να τον πιάσει η κοιλιά του – έτσι πρέπει να είναι οι καλοκαιρινές διακοπές στην Κρήτη. Αλλά ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ σαν τον Κλουζ βρίσκεται πάντα σε εγρήγορση. Κι έτσι δεν αργεί να βρεθεί μπλεγμένος σε μια περίεργη υπόθεση. Από έναν ψαρότοπο κοντά στην πόλη χάθηκαν τα ψάρια. Έφυγαν; Ή μήπως όχι; Μήπως δε φταίνε τα ψάρια αλλά οι άνθρωποι; Για να λύσει το μυστήριο, ο Κλουζ θ' αναγκαστεί να βουτήξει ο ίδιος στα βαθιά, καταγάλανα νερά.

Μια αστυνομική σειρά για μικρούς αναγνώστες, με ήρωα ένα εννιάχρονο αγόρι που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από τους ήρωες των κλασικών αστυνομικών μυθιστορημάτων.

Η σειρά τιμήθηκε το 2006 με το βραβείο Hansjörg-Martin-Preis, το σημαντικότερο γερμανικό βραβείο για συγγραφείς παιδικών και νεανικών αστυνομικών βιβλίων. Έχει μεταφραστεί σε 21 γλώσσες και έχει πουλήσει πάνω από 2.000.000 αντίτυπα.

από 8 ετών

ISBN 978-618-03-2604-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82604